

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 353.

90de Møde.

Mandagen den 3die Juni.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Ja det forstaaer sig, netop i den Retning, hvorom her er Spørgsmaal. Men jeg skulde dog mene, at det i Reglen er en noget betænkelig Sag at give Love, som stige til myndige Borgere: I kunne indgaae Contracter, men Eders Ord skulle ligeoverfor Eders Medcontractenter i det og det Stykke betragtes som døde og magtesløse (Nei!). Jeg maa idetmindste indrømme, at dersom jeg skal sige Ja til en saadan Lov, saa maa det være i sær vigtige Tilfælde, hvor paatrængende Grunde fordrer det. (Ja! Ja!) Vor Fæstelogivning indeholder ikke saa Ex-empler paa Sligt; det er netop noget Characteristisk ved denne Green af vor Landbolovgivning, at Statsmyndigheden har taget Fæstebønderne under Armene, den har sat dem paa en vis Maade i en Umyndighedstilstand, fordi denne Classes Stilling i sin Tid var saaledes, at den fandtes at behøve en saadan Forsorg fra Statens Side (Hør!) Denne omhyggelige Forsorg fra Statens Side har for Fæstebondestanden været en stor Velgjerning; den har gennem Tidernes Løb ledet Fæstebondestanden frem til den i mange Henseender heldige Stilling, hvori den for Diebliffet befinder sig. Men netop fordi Fæstebonden har gjort saa lykkelige Fremskridt i Oplysning, i Velstand og Selvstændighed, fordi hans Stilling nu er en ganske anden, end den var for 60 Aar siden, finder jeg det efter min Følelse lidet tiltalende, at vedtage en ny Lov, som med Hensyn til Contractsforhold, der nærmest berøre hans personlige Stilling ligeover for Eieren, sættes om end kun i en enkelt Henseende i de Umyndiges Klasse. Det forekommer mig, at dette lidet vilde passe til de nuværende Forhold, og allermindst naar man betæn-

ker, at en Fæstebonde kan sidde som Rigsdagsmand her i Salen. Jeg vilde allerede paa Grund af disse Betragtninger ikke let kunne stemme for en saadan Lov. Men i ethvert Fald troer jeg, at have anført vigtige Grunde for den Mening, at den Bestemmelse, som man vil tilraade os idag at vedtage, er væsentlig forskjellig fra den, vi tidligere stemte over. Dette beder jeg de Herrer at tage for Die, som vilde finde særdeles Betænkelighed ved at fravige en Mening, de engang have erklæret sig for. Vi kom allerede igaar i en anden Sag til at anstille en Betragtning af lignende Bessaffenhed; her synes den mig at kunne gjøres gjældende, idetmindste med ikke ringere Styrke.

Jeg skal dog endnu tillade mig, hvad Af-sætningen af det omhandlede Uendningsforslag angaaer, at tilføie, at det forekommer mig, at Redactionen er særdeles uheldig. Det hedder: „den Forpligtelse til ikke at tage Junderster til Huse, der ifølge Lovens 3—19—7 eller paa Grund af specielle Contractsbestemmelser paahviler Fæstere og Leiere paa Landet, er for Fæsternes Vedkommende ophævet“. Det er ganske rigtigt, at der søies til: „for Fæsternes Vedkommende“; men det falder noget syn-derligt, naar man vil sige, at en vis Forpligtelse skal være ophævet for Fæsternes Vedkom-mende, da at lade Sætningens Subject tillige omfatte den Forpligtelse, der maatte paahvile simple Leiere, og det bliver endnu underligere, fordi der henvises til „specielle Contractsbestemmelser“. Det er egentligt det Samme, som om man vilde sige, at det, som Peer og Boul hver for sig have lovet og tilsagt i 2de ganske særskilte Contracter, det slaae vi en Streg over for Peers Vedkommende. Man maatte da vel spørge os, hvorfor vi nævnte Boul, da det slet ikke kom ham ved, og det Spørgsmaal havde man Ret til at gjøre. Sligt kan til Nød gaae an i daglig Tale, hvor man ofte ikke veier sine